

**Dobry človek ide lesom
Poľovačka v kocuranskej hore**

Večer sme sa chystali s bratom na poľovačku. Bol som celý nedočkavý. Pripravoval som sa, obliekal som sa do zelenej poľovníckej farby. Išli sme aj s jedným starším poľovníkom. Ten nám poradil, kde máme ísť. Išli sme na posed číslo 24. Môj brat Miloš si zobral aj flintu, takže bol pripravený. Už sa stmievalo. Vtedy bol spln. večer sme zazreli krásneho jeleňa. Bol to 16-torák. Pozerali sme sa naňho. Bolo to neskutočné. Bol tak krásny, že ho bola škoda poslať na druhý svet. Ujo povedal: „V Kocuranských horách sa ťažko nájde takýto prekrásny jeleň.“ Na druhý deň podvečer sme išli znova na to isté miesto. Keď sa stmievalo, ukázal sa nám v celej kráse. Takto sme chodievali pozerat' každý deň. Až pokiaľ neprišiel. Čakali sme ho, ale nechodil. Až potom sme sa išli pozrieť do lesa. Videli sme jeleňa ležať v krvi. Mysleli sme, že ho niekto zastrelil. Ale nebolo to tak. Jeleň sa stal osudom pre pytlakov. Zobrali len parohy. Krásne parohy, ktoré sa nemohli porovnávať s iným jeleňom v horách. Napokon sa o všetko postarala polícia. Našli aj troch pytlakov. Ale jeleňovi, ktorý bol pýchou celých Kocuranských hôr, to už život nevráti. Starší poľovník nám povedal ešte jednu peknú vetu: „Príjemné je vnoriť sa do sveta pokoja a harmónie pri pohľade z vrcholu Kocurian na mohutný chrbát Šútovského sedla a vidieť krásne kusy jeleňov.“